17/06/2019

“Το σιτάρι, με το οποίο φτιάχνουμε τα κόλλυβα, θυμίζει το θάνατο και την ανάσταση των σωμάτων”

/ Γνώμες

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Πλησιάζοντας τη Μεγάλη μέρα της Πεντηκοστής όπου γιορτάζουμε τη γενέθλιο ημέρα της Εκκλησίας, θυμόμαστε και αυτούς που έφυγαν από τον κόσμο τούτο και ζουν «εν ετέρα μορφή». Είναι οι κεκοιμημένοι αδελφοί μας, που δεν έπαψαν να είναι μέλη της Εκκλησίας, αφού δέχτηκαν το βάφτισμα και έγιναν παιδιά της.

Η λογική, που θέλει όλα να τα ζυγίζει με κριτήρια ωφελιμιστικά, θεωρεί τα μνημόσυνα και τις προσευχές για τους κεκοιμημένους ως ανώφελα, αφού «εν τω Άδη ουκ έστι μετάνοια». Τι θα βγει με το να παρακαλούμε γι’ αυτούς, αφού «ό,τι έγινε έγινε»; Πώς εμείς που ζούμε ακόμα θα επηρεάσουμε τη δική τους κατάσταση;

Η Εκκλησία όμως ως μάνα κινείται μόνο από αγάπη. Κι η αγάπη δε ρωτά, δεν

εξετάζει, δεν ενεργεί με τη λογική. Μόνο παρακαλεί, ζητά καρδιακά από το Θεό της αγάπης να αγκαλιάσει όλους, να σώσει όλους. Παρακαλεί να είναι «αιωνία η μνήμη» τους μέσα στο Θεό. Γιατί, αν ο ζωντανός Θεός τους θυμάται, τότε υπάρχουν, αν όχι, τότε πεθαίνουν. Υπάρχουμε δηλαδή στο μέτρο που βρισκόμαστε στη μνήμη του Θεού, στη ζωή Του.

Από αγάπη ο Θεός δημιούργησε τον κόσμο και η αγάπη Του συγκρατεί και συντηρεί τα σύμπαντα. Δεν αλλάζει, δε ρυθμίζεται με βάση τη δική μας αμαρτωλότητα ή αγιότητα. Αγαπά τέλεια και για πάντα τον καθένα όπως και όλους και όλα. Δεν είναι δυνατό η Εκκλησία, που στηρίζεται στη θυσία του Χριστού, στην εσταυρωμένη Αγάπη, να συμπεριφέρεται διαφορετικά! Αγαπά και από αγάπη προσεύχεται για τα παιδιά Της που έφυγαν για τη χώρα των ζώντων. Μια τέτοια αγάπη προεκτείνεται πέραν του θανάτου και αγκαλιάζει τους κεκοιμημένους. Τότε η αγάπη που νικά το θάνατο γίνεται δυνατή, γίνεται ζωή! Από αγάπη δε σταυρώθηκε και αναστήθηκε ο Χριστός; Στηριγμένοι στον Αναστημένο Κύριό μας τελούμε τα μνημόσυνα «υπέρ μακαρίας μνήμης και αιωνίου αναπαύσεως των ψυχών των κοιμηθέντων δούλων Του, πάντων των ευσεβών και ορθοδόξων χριστιανών, βασιλέων, πατριαρχών, αρχιερέων, ιερέων, ιερομονάχων, ιεροδιακόνων, μοναχών, μοναζουσών και πάντων των προπατόρων, πάππων, προπάππων, γονέων, προ γονέων, αδελφών και συγγενών, των από περάτων έως περάτων της οικουμένης, των εν γη, των εν θαλάσση, των εν ερημίαις και όρεσι και σπηλαίοις και εν παντί τόπω τελειωθέντων, των απ’ αρχής και μέχρι των εσχάτων».

Το σιτάρι, με το οποίο φτιάχνουμε τα κόλλυβα, θυμίζει το θάνατο και την ανάσταση των σωμάτων. Γιατί, όπως το σιτάρι μπαίνοντας στη γη φαίνεται ότι χάνεται, όμως φυτρώνει πολύ καλύτερο από πριν, έτσι και το σώμα «θάβεται άδοξο, θα αναστηθεί όμως ένδοξο• ενταφιάζεται ανίσχυρο, θα αναστηθεί όμως δυνατό» (Α΄Κορ. 15, 43).

Έχουμε ένα Θεό που θυσιάζει το Μονογενή Του Υιό για μας• έχουμε μια Εκκλησία που ως Μάνα είναι πάντα κοντά μας στη ζωή και στο θάνατο. Ευλογημένοι όσοι μπορούμε να κατανοούμε και να γευόμαστε την αγάπη Της, ώστε να πορευόμαστε τα χρόνια της ζωής μας με την ελπίδα της Ανάστασης στην αιώνια χαρά του παραδείσου.

Πηγή: isagiastriados.com